

Salutem à Deo Patre. Jam annus est, Vir Doctissime, ex quo
 primam ad Te scripsi, nullas autem ego abs te literas recepi, unde
 factum, ut à scribendo ego desisterem, veritè ut agere ferres me
 hominem infirmum sortis tibi ineptis meis molestum esse. Verum
 Johannes Wolff nuper à vobis Genevam reversus singularem tuam
 erga me benevolentiam maximopere mihi commendavit, ut
 hominis potius ingrati esse existimarem, si pro hoc tuo animo
 in me nullas agerem gratias, redam importuni, si scribendo perge-
 rem. Fecit enim ipse me alioqui timidum audacem, maxime
 cum amicitia inter te et patrem meum pie defunctum nunquam
 me latuerit, ac ne latere quidem potuerit. Sape enim mihi per-
 grinationes summo audiendi desiderio narravit, ut tum nescio
 quo amore erga te raperer. Sed ut liberi Parentum suorum
 in bonis caducis heredes sunt, ita ego vel hanc summam seniper
 hereditatem existimaui, si eis ab his viris omni virtutum ac do-
 ctrinarum genere praeclari, amici quasi hereditarii relinquantur.
 Quod ego omnium maxime in te, et si alii sunt amici parentis mei
 apud vos, exoror et amplector. Rogo igitur te obnixè, ut ne pro
 singulari tuo candore ames, amorem ineptum foveas: ego, quan-
 tum ad me attinet, si Dominus mihi gratiam suam dederit, ita ne-
 geram, ut ne amicam te non indignum experiaris. D. Rodolpho
 Gualthero, si placet, ex me salutem, meq. ei commenda. Vale
 Vir Doctissime. Genevae. XV. Calend. Septemb. Anno Clj 15 LXX

Inscriptio.
 Pietate et eruditione prestantissimus
 Viro D. Ludovico Lavathero, fideli
 Christi servo apud Tigurinos, homini
 et Mecoenati suo observando
 Zürich.

T. Adickhs:

Hermannus Vultejus
 Just. F.

[= Moser. A. 7.
 N. 259]

M. Johanni Varlemanno Stada.
 Pax Christi

Scie, Varlemanne dilecte, stomachari nonnunquam
 studiosos adolescentes, quod eorum tum crebris
 tum officiosis epistolis rare respondere. Na-
 quò amantur impensius, hoc feruntur iniqui-
 sese mearum literarum expectatione frustrari.

Quia faciam? non possum igitur tam multum: non si
 me conficiam ferre licet, et quidam sonitus alius erant.
 Tum autem ea non est mentis elacritas, quae solent
 esse, neque tam celeres articuli: atque olim fuerunt.
 Tuam tibi sortem quosam esse mihi scillego, et candeo.
 De pastore illius convicia, quid respondeam, nescio.
 Humor est impurum esse hominem, et sapientia contra
 miratur: ad quem nescio qua conscientia aut con-
 se qua bona fama te possis adungere. Te te tibi
 consilium a DO. MAXO, viriliter age, et exspecta illa.
 Crede te illi, siquid vere cura esse. Nam quod defer-
 re videtur, probat servum suum, et melioribus desti-
 natum ad tolerantiam exercet. Lodovicus (ut scribis)
 honesto loco viris, cum bonis. Tu quoque magis
 ad ecclesiasticum munus propendet: et id fortasse
 plus videtur habere dignitatis. Si tamen contin-
 geret interea conditio publice docendi, in schola
 non incelebri, amplectendum putarem, nec minus
 gratularer: quam si te addiderim in ignobili vice, et
 secundum gregem rusticam invenissem. Fuerunt
 aliquando ecclesia praecores omnium praetor-
 tis, qui se prius annis aliquot in scholas apud
 studiosam juventutem exercuissent. Sed ut nunc
 sunt mores, nimis longa ista exercitatio est,
 et per magni laboris, quem plerique nostrates fu-
 giunt, repente ad Pastoris munus per compendia
 proficilientes, oratores novi, stulti, adulescentuli.
 Johannem Osterstedium nuper commendavi ja-
 cobo Myllo, veteri amico, pascenti gregem Christi
 Hordelberge, non carui providere mea comen-
 datio, ostensa est Doctori Oleviano, plauis. iustis
 sum adulescentem extrahere, recipiendum in collegi-
 um sapientia, ibique alendum gratis quod illi sum

claram Patrem Theologum totius (ultra) Germani-
niae praestantissimum. Sed erat adiuncta conditio,
ut adolefcentis coniugis esset Principi Palatinum, cuius
illius liberalitate multum Theologiae studiis deest. In
venes honeste demeretur, edacitatem. Reuerentia at
eius opera Princeps uti posset amplam mercedem, vel
in schola vel in universa. Hac conditio polliceri
non placuit. Poterat alioqui feliciter emergere
et omnibus doctrinae partibus ad cubitum adflecti.
Quid refert in Germaniam deo servas, amanda
patria? O si tum cum ad istos vires getas, talis
seferretur conditio bonis viribus oblatisset. Sed
velimus ea, quae de unoquoque nostrum Dominus
decrevit, pendamus ab eius providentia, quam
post huius anni submissione consulamus, et
auxilium implorantes. Tuum carmen ad me,
quem expositum est, mihi sane pergratum fuit
itaque lectum et relectum cum mea classe, iure
nobis poeticae artis non ignitis, commendata re-
fugium videlicet quod etiam a doctissimis le-
gatur. Perge in id studium, in quo nunc es, inun-
bere, quod invenit manum tuam, in crede tibi ad-
mino severissime ea lege impoſitura, ut qui in
parvis fideliter te exhibueris: tandem ad
magis promovere, prope adest quoniam recte
secundum sermonem Dei, magna erit penuria.
Ecce per Saxoniā in plerisque civitatibus et ci-
locis, infelix latium, et steriles domina arum
arena. Ende superioribus mensibus non nul-
tis omnes Ecclesiae ministros perstitis susci-
pit, et in his ipsum schola Rectorem, et nostrum
virum Jacobum Commelinum, quem hic in scho-
lis paucis versandis luxi, ut meos excitarem
ad Epitaphium feribendam. Et scriptum est a

nonnullis tam ingenio, ut legenti subinde in men-
 tem veniret. Graecorum parva mihi. Tolle autem tuum ager-
 bonis tui diuinae conuersionis descriptos ad te mitte
 non ut pro tuo carmine referam tibi gratiam: &
 reas pro auctore. Sed ut nobis cum doctis, tam praecipue
 tamque cum genere linguarum et artium instructum
 organum, Ecclesia et nobis omnibus de improviso
 exceptum esse. Egredua ante dies 14. portum
 peperit moerens, iacobum Amellum. Nea fami-
 liariam nunc, dei magno beneficio, salva est. Schi-
 la quippe res bonae sunt loco. Deo gratias ago, qui me
 his post asperas supereris amorum tempestates:
 optata tandem Haledonia concessit. Vale. Coniunx
 mea tibi salutem precatur, et mei familiares:
 postea die 15 Januarii 1576. Brema in schola ste-
 pitu.

Te amans

Johannes Molang

Doctori Adriano van der mil. Delphis.

249/

Pax Christi.

Ut ego olim pacem singulari quadam benivolentia
 complexus fui propter elegantissimum inge-
 nium: ita nunc magno per te gaudeo, cum esse
 in te pietatem cum eximia eruditione ex aequo
 certantem, ut haec tam praeclara divina boni-
 tatis munera, omnes, in quibus aliquid deest
 de sincerum tui amorem irritent. In primis
 autem haec in te amabilis modestia est: quod in
 eminentia constitutus veteris Ludimagistri
 (quod genus hoc in vnum vulgo contemptum est)
 obliuisci nondum potuisti. Equidem quam me-
 moria repetito cuiusmodi nostra fuerit. Disgracia
 in educandis bonorum liberis: valde mihi
 ipse succenseo et gemo saepe, et quoddam de me ipse
 supplicium sumo. Affulserat aliquando lucis: sed vel
 ut in atris nubibus quae fractum omnem lucis

[= Men. a. 7.]

N. 260]